

„Heimefronten.“

Av Willy Klevenberg.

I SOMMER engang kom et par unge gutter inn på en gard oppe i en av dalene våre. Det var seint på kveld, og folkene på gården hadde ikke sett disse karene før, — de var nok ikke der fra bygden. De var sportskledd begge to, og den ene av dem hadde en bandasje om den venstre overarmen og ble støttet av kameraten sin. «Om det var mulig å få tak i en doktor?» Det var den skadede armen om å gjøre, den blødde ganske stygt. Guttene var temmelig slapp da doktoren omsider kom og fikk lagt en ordentlig forbindelse på såret. Det var et dypt og ikke ufarlig knivstikk i skulderen. «Hvordan det var foregått?» Guttene kviet seg litt for å fortelle, men omsider slapp det da ut at de hadde vært i slagsmål. «Ikke med nazister vel?» Det glimtet forhåpningsfullt i doktorens øyne. Men nei, de måtte nok skuffe ham, — det var et par karer fra samme gjengen som ikke hadde tålt at noen var uenig med dem.

Det viste seg å være en samling ungdommer som var stukket av da det kom en forordning som truet med å sette dem i arbeid, og som no fristet tilværelsen ute i skauen. Og så var det i den siste tiden oppstått rivninger mellom dem. Det hadde vist seg å være noen ungdomskommunister iblant som rent terroriserte de andre og forsøkte å få dem med på både det ene og annet som de egentlig slett ikke hadde lyst til. Denne formiddagen hadde disse to guttene mistet tålmodigheten og opponert kraftig mot et av kommunistenes påfunn. Men resultatet var sørgelig nok, en ødelagt skulder og ovenkjøpet ble de jaget vekk fra gjengen.

Ja, dette var et lite gløtt bak den såkalte «heimefrontens» kulisser. Det er ungdomsavdelingen dens i praksis. Og seniorgjengen er ikke stort bedre.

«Heimefronten» utviklet seg i tiden etter okkupasjonen her heime som en front mot tyskerne og Nasjonal Samling, en motstandsbevegelse som skulde bekjempe nyordningen. Til å begynne med så den ganske enhetlig ut, det så ut som om kampen mot en felles fiende fikk gamle parti- og klassemotsetninger til å gå i glemmeboken. Men så lenge varte ikke denne enighetens lykksalige tilstand. Etter som man trodde krigen gikk mot sin slutt og med et for dem gunstig resultat, begynte drøftingen av etterkrigens problemer. Og da samtidig misnøyen med emigrantregjeringen i London vokste og gav seg stadig tydeligere utslag, var det snart slutt med enigheten. «Heimefronten» har som kjent gitt ut en rekke «aviser». Til å begynne med gikk disse under fellesbetegnelsen «den frie norske presse». Men etter at kommunistene hadde opptrådt som angivere, hvilket førte til at de borgerlig-nasjonale skrifter og deres «redaktører» forsvant, snakkes det ikke lenger om «den frie norske presse». Kommunistene råder det illegale pressemarked alene, bare supplert med enkelte spredte skrifter fra den annen del av fronten.

For å illustrere situasjonen innen «Heimefronten» er det like godt å bringe sitater fra den seineste produksjon på dens pressemarked. Disse gir en unektelig et inntrykk av det samme kaos og de samme motsetningsforhold som etter «befrielsen» har skapt henved 40 politiske partier i Italia og et liknende antall i Frankrike med derav følgende oppløsning, indre uro og borgerkrig.

Vi begynner med et skrift fra oktober 1943 hvor det heter i en artikkel under overskriften «Når freden kommer»:

«Etterhvert som vi nærmer oss slutten av krigen, kommer ganske naturlig følgende spørsmål mere og mere i forgrunnen: Hvordan skal overgangen formidles? Innen en uoverskuelig framtid er vi igjen herrer i landet — men hvem skal utøve dette herredømme? — Enkelte synes å gå ut fra at de gamle menn og partier fra før 9. april skal overta, og det tales på enkelte hold om en forholdsmessig representasjon innen statsledelsen og de kommunale organer etter partienes styrkeforhold før krigen o. s. v. På andre hold næres det frykt for at krefter ytterst til høyre skal gripe sjangsen, gjøre kup og skape et autoritært styre, mens det omvendt på den annen ytterfløy snakkes om faren for at krefter innen arbeiderbevegelsen skal utnytte situasjonen til kanskje rent revolusjonære tiltak.»

Det later iallfall til å være livlig diskusjon i gang og «fronten» viser seg å ha «ytterfløyer» allerede.

Bladet Friheten belyser i nr. 4 for i år de omtalte «krefter ytterst til høyre» i en artikkel hvor det blant annet heter: «Også her heime driver finanskapitalens menn sitt spill, godt dekket bak regjeringens «passive linje». Det er de som står på god fot med tyskerne når det gjelder å tjene penger, men ellers er erkejøssinger i kjeften. De har sine etterkrigsplaner fullt ferdige. Disse går ut på å sette den regjeringen de no dekker seg bak, ut av spillet og få kongen til å utnevne den regjering de har klar.»

Så omtales disse folks autoritære tendenser, og artikkelen slutter med følgende karakteristik:

«Disse «nordmenn» pleier sine egne, skitne pengeinteresser også i denne tiden. Det er kremmersjelen i nasjonen, hvis mål ikke i første rekke er å kjempe landet fritt igjen, men å sikre seg den politiske og militære makt på tvers av folkets interesser.»

Tonen er ikke utpreget fordragelig og tyder ikke på noe særlig grunnlag for enighet akkurat!

Og så et glimt inn i den annen «ytterfløy». I «Alt for Norge» (!) nr. 4 1944 står følgende å lese:

«Det kommunistiske parti har i forhandlinger med den norske regjeringens representanter, satt fram krav om at regjeringa i framtida endres i samhøve med de krav frihetskrigen stiller, og at det med støtte i en slik regjering blir dannet et frihetsråd på heimefronten med domsutøvende organ, som leder motstandspolitikken mot fienden. Disse kravene har funnet gjenklang i folket fordi de samsvarer med dets interesser, og garanterer det retten til selv å bestemme sitt nye demokratiske styre-sett.»

Frihetsrådene kjenner vi i praksis allerede. De eksisterte både i Italia, Frankrike, Romania og Bulgaria og har etter disse lands «befrielse» vist seg å være bolsjeviske regjeringer som ledes direkte fra Moskva. Men det er vel litt av en tilsmikelse å påstå at de samsvarer med disse folks virkelige interesser. De hjemler i alle fall liten adgang for folkene til selv å bestemme sitt styre-sett.

Vi skal ta med en gruppe mellom fløyene også for å utdype bildet ytterligere. Den svenske kommunistavis Ny Dag skriver den 8. mai i år:

«En hel del norska officerare, i synnerhet av högre rang, har tydligen hat för litet att göra under denna tid. I brist på annen sysselsettning har de slagit sig inn på politiken. Man skulde kunna tro att officerskårens historia borde gjort dets medlemmar en smula beskedliga, men det ser inte så ut. Under kriget har ett «militärdiktaturparti»

Stiftelsen norsk opplysningsskole

utveklats som har en ikke ringe anslutning bland norske officerare.

Bland norska officerare i England, Sverige och Norge finns det idag en organiserad samanslutning, som tar sikte på att beröva det norska folket dets demokratiska styrelsessätt och upprette ett militärdiktatur etter kriget.

Men det er også andre fraksjoner som tilskjter et diktatur og som gir sitt bidrag til «heimefrontens» splittelse. Disse folk omtales av kommunistene som «Etterkrigs-quislingene» og et kommunistisk skrift gir i mai i år følgende uttrykk for sin bekymring:

«Det er ingen grunn til å leke blindebukker lenger med omsyn til samholdet på heimefronten. Dette samholdet har vært brukt som dekke for reaksjonære krefter, som bak ryggen på den kjempende heimefronten har sammensvoret seg mot et demokratisk folkestyre i det befrierte Norge. Ønsket deres var å holde Russland utenfor, og håpet deres var at reaksjonære krefter i England og Sambandsstatene skulde ha den samme interessen. Hele tiden har det svarteste samspillet vært i gang mellom reaksjonære, kapitalistiske og militære grupper i heimlandet og tilsvarende grupper blandt nordmennene i utlandet på den ene siden, og engelske og amerikanske anti-demokratiske finans- og industrigrupper med stor innflytelse. Det er etterkrigs-Quislingene som fører seg på å ta over makten når krigs-Quislingene ligger med nesen i været.»

Som det framgikk av artikkelen om frihetsråd, så har kommunistene henvendt seg til emigrantklikken i London med anmodning om støtte. På samme måte har den annen ytterfløy av «heimefronten» vendt seg til samme hold med en advarsel mot kommunistene. «Nasjonal front — vær på vakt» heter det i et skriv av juni 1944. Her omtales det nevnte «forræderi» som avslørte de borgerlig-nasjonales illegale pressevirksomhet og videre kommunistenes seinere virksomhet og deres hensikter med hensyn til overtagelse av makten etter «befrielsen». Det heter til slutt:

«Fra norsk, nasjonal side er det gjort alvorlige henvendelser til regjeringen i London om, med sin autoritet, å gripe inn mot dette farlige forræderi. Det er også sørget for at den britiske regjering har fått direkte underretning.

— I London er man derfor fullt underrettet, underbygd med bevis som er fellede for kommunistene. Men fra den norske regjerings side er intet blitt foretatt, bortsett fra at regjeringen underhånden har uttalt sin misbilligelse. Regjeringen er tydelig så bundet av den engelske politikk at den i et så, for alliansen med Russland, ømtålig spørsmål ikke tør ta noe standpunkt. Den nasjonale heimefront er derfor henvist til å stole på seg selv og må på eget initiativ treffe de rådber som kan treffes.»

Hva er så konklusjonen på dette lille gløtt bak «heimefrontens» kulisser

Før det første: «Heimefronten» eksisterer ikke lenger som enhetsfront. Den er oppløst og erstattet med en rekke fronter med vidt forskjellige interesser.

Før det annet: Samtlige fronter er røket uklar med emigrantklikken som tydeligvis har vært for lenge borte fra heimlandet til å ha den rette forståelse for hva som foregår, og hvis handlefrihet dessuten er for sterkt bundet av storebror-regjeringens alliansepolitikk.

Før det tredje: Vi får et temmelig godt bilde av hvordan situasjonen vilde arte seg her heime etter en eventuell «befrielse». En regjering Nygaardsvold, en regjering av tidligere norske offiserer, en diktaturregjering av overklassen, frimurere og plutokrater («etterkrigs-quislingene»), et kommunistisk frihetsråd og Vår Herre må vite om ikke geistligheten vil ha et ord med i laget også. Til all overflod er også kameratene Tranmæl og Furubotten dukket opp med hver sine regjeringsplaner.

Og disse grupper rommer dertil innen sin midte forskjellige fraksjoner slik at Norge har de aller beste sjanser til å sette ny europeisk rekord med hensyn til partier. Og dermed vilde vi få det samme kaos som i Italia og Frankrike og som også er under utvikling i Finland, med strid med hverandre, en rekke regjeringer, landsdelstyre i strid om makten og med borgerkrig og politiske mord hørende til dagens orden.

Og av et slikt kaos framtrer uvegertlig bolsjevismen. Det viser utviklingen i de nevnte land med all ønskelig tydelighet. Og dette vet de heimlige kommunister, de spekulerer i kaoset og derfor ønsker de heller ikke noen enig front her heime.

Dette er forøvrig helt i tråd med den taktikk bolsjevikene overalt benytter, og som selveste Lenin gir anvisning på i sitt skrift «Kommunistisk strategi og taktikk». Her omtales blant annet de betingelser som må være tilstede for at den kommunistiske revolusjon kan bryte løs, og det heter ordrett: «Og det er ikke lenger nok å ha overbevist den revolusjonære klasses fortropp, men man må spørre seg selv om alle historisk aktive klassekrefter i samfundet uten unntagelse har gruppert seg på en slik måte at man virkelig står foran den avgjørende kamp. Det vil si, man må nærmere bestemt undersøke

1) om der hersker tilstrekkelig forvirring innenfor de fiendtlige klasser, om de alle ligger i en innbyrdes kamp som svekker dem og overstiger deres krefter;

2) om alle vaklende og usikre mellomgrupper, d. v. s. det småborgerlige demokrati i motsetning til borgerskapet, har spillet fallit i praksis, og derfor er tilstrekkelig avslørt for befolkningen.

En overbevist kommunist som ikke bare vil drive propaganda, men som også praktisk vil delta i ledelsen av massene under revolusjonen vil ha som hovedoppgave å utnytte disse uungjelige motsetninger og bestemme det tidspunkt da det har utviklet seg så langt at våre fiender tatt under ett er svekket og avkreftet.»

Hvor er da de nasjonale kreftene her i dette landet?

Sover dere alle dere som ikke har tatt konsekvensen av et nasjonalt, norsk syn, og kjemper aktivt med i de nasjonale samlingsbestrebelsene? Ser dere ikke at dere gjennom den evneløse passiviteten der lever i er med på å utlevere landet vårt til bolsjevismen, enten den kommer utenfra eller innenfra? Hvor lenge vil dere finne dere i å terroriseres av et ynkelig mindretall desperate norske kommunister? Vi er da vitterlig i overveldende flertall vi nasjonalt innstilte nordmenn som vil vårt lands frie og selvstendige framtid! Skal da dere som enno står utenfor den organiserte nasjonale samlingsbevegelse la dere tukte av usynlige Rottenikker og i blind redsel la dere drive fram og utnytte av dem? Ser dere ikke at det går mot avgrunnen slik som det no går

Vi vil ikke ha noe bolsjeviskisk terrorherredømme her i Norge. Vi vil ha rett

og anledning til å leve som frie mennesker og selv bestemme over vår framtid. Norge har aldri hatt plass for asiater, og skal heller ikke i framtiden gi det. Den kraftigste og mest levedyktige av de germanske stammene bosatte seg her i tidenes morgen, de har odlet dette landet, bygget det fram i seig og utholdende kamp med en barsk natur. De har overlevet det til oss for at vi skal fortsette den kampen de tok opp og bygge videre på det grunnlaget de skapte. Ikke for at vi skal øde landet og viljeløst overlate det til andre. Nordmenn har bodd her til alle tider, nordmenn er det som bygger og bor her i dag, og nordmenn skal også i all framtid ha sin heim i Norge.

Men da må vi stå sammen alle vi som har denne nasjonalbevisstheten i oss, vi må ikke stå splittet no i denne avgjøende timen i verdensoppgjøret. Asiatene utenfra og deres lydige redskaper her heime bestormer oss med sitt kampprop «Rød Front». La oss gi dem et svar som tordner fra landsende til landsende og ryster Norges fiender i deres innerste:

Norsk Front.